

Dessa bidrag blir dock ofta mycket blygsamma, eftersom kommunerna satsar så mycket på byggande av idrottsanläggningar, att man inte anser sig orka med större bidrag till föreningarnas verksamhet. Det finns t. o. m. exempel, där kommuner byggt så kostsamma anläggningar att idrottsföreningarna inte kunnat betala den höga hyran. Detta medför att anläggningen inte kan utnyttjas till fullo.

Ytterligare en anledning att höja de statliga bidragen till föreningarnas verksamhet är den under höstriksdagen 1965 beslutade skatten å Bingo-spel. I nuvarande läge kan inte överblickas vad den kommer att ge staten i inkomst. Vi förmodar dock att det blir avsevärda belopp. Med säkerhet kan dock sägas, att denna statliga inkomst till allra största del kommer just från enskilda idrottsföreningar.

Under hänvisning till ovan anförd motivering hemställs,

att riksdagen vid sin behandling av *Avsättning till fonden för idrottens främjande* för budgetåret 1966/67 under tionde huvudtiteln måtte anvisa ett anslag av 26 375 000 kr., varvid förutsättes att Riksidrottsförbundet anvisar ytterligare 3 milj. kronor till de lokala idrottsföreningarna.

Stockholm den 26 januari 1966

Tage Sundkvist

Claes Elmstedt

Nr 592

Av herr *Svensson* i Vä, *angående kostnadsfördelningen mellan stat, landsting och primärkommun.*

(Lika lydande med motion nr 478 i Första kammaren)

Stockholm den 26 januari 1966

Gustaf Svensson
i Vä